

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β': ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΔΡΙΘ. ΦΥΛ. 494

ΕΤΟΣ ΚΑ'.

1 ΙΟΥΝΙΟΥ 1966 (Π.Ο.Η.)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

Διυαία διαμαρτυρία

Ἀπεστάλη ἐσχάτως βαρυσήμαντος ἐπιστολή διαμαρτυρίας τοῦ Μητροπολίτου Φιλαρέτου, προέδρου τῆς ἐν διασπορᾷ Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν ἀποστάτην Πατριάρχην Ἀθηναγόραν, ἣτις ἀνεδημοσιεύθη εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 3 φύλλον τῆς 1)14 Φεβρουαρίου 1966 τοῦ Ζορντάν βίλ τῶν Η. Π. Α. ἐκδιδομένου ἀνά δεκαπενθήμερον Ρωσικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ περιοδικοῦ «Πραβοσλάβνιτσα Ρούς».

Ἐν αὐτῇ, ὁ Προκαθήμενος τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν διαμαρτύρεται ἐντόνως κατὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ συγκεκριμένως ἐναντίον τῆς πράξεως σχετικῶς μετὰ τὴν πανηγυρικὴν δήλωσιν ταυτοχρόνως μετὰ τοῦ Πάπα Ρώμης περὶ ἄρσεως τοῦ ἀφορισμοῦ, τοῦ κηρυχθέντος ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Μιχαὴλ Κηρουλαρίου

τὸ 1054. Ἐπὶ τοῦ ὧς ἄνω θεματος ἀναφέρονται τὰ ἐξῆς χαρακτηριστικὰ καὶ ἀξιοπρόσεκτα ρήματα.

*Εὐχειρίων Τηδεγράφημα δια-
δὲν πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασι-
λέα τῶν Ἑλλήνων Κωνσταντῖνον*

Ἡ καθ' ἡμᾶς ἐκκλησία τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος (παλαιομερολογιτῶν) ἀποτελουμένη ἀπὸ ἑκατοντάδας χιλιάδων πιστῶν (παλαιομερολογιτῶν) σι-χοῦσα ταῖς τῆς Ὁρθοδοξίας παραδόσεσι, θερμῶς συγχαίρουσα, εὐχεται τῇ Ὑμετέρᾳ Μεγαλειότητι ἔτη πολλὰ ἐορτάζειν μετὰ δόξης πολλῆς καὶ ἰδεῖν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν Αὐτῆς ἡνωμένην τὴν τῆς Ἑλλάδος Ἐκκλησίαν.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Αἰξέντιος

.....» Ἦκούσαμεν πολλοὺς λόγους συγχύσεως, ὅταν ἡ Ὑμετέρα Παναγιότης ἐνώπιον ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου προέβη εἰς μίαν καινοτομίαν, ἄγνωστον εἰς τοὺς προκατόχους Αὐτῆς καὶ ἀντίθετον πρὸς τὸν Ἱ. Ἀποστολικὸν κανόνα κατὰ τὴν συνάντησιν μετὰ τοῦ Πάπα Ρώμης Παύλου τοῦ ΣΤ' εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.

Ἀς ὁμιλήσωμεν εὐθέως καὶ ἄνευ περιστροφῶν ὁ σκανδαλισμὸς ὑπῆρξε μέγας. Ἦκούσαμεν, ὅτι κατόπιν τούτου πολλοὶ Μοναὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἡρνήθησαν νὰ μνημονεύουν τὸ ὄνομα τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος κατὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν.

Τώρα δὲ χωρεῖτε ἔτι περαιτέρω, ὅταν δι' ἀποφάσεως Ὑμῶν καὶ τῶν Ἐπισκόπων μόνον τῆς καθ' Ὑμᾶς Συνόδου καταργῆτε τὴν

ἀπόφασιν τοῦ Πατριάρχου Μιχαὴλ Κηρουλαρίου, τὴν ἐπιβεβαιωθεῖσαν καὶ υἰοθετηθεῖσαν ἀπὸ ὅλην τὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολήν. Πράττοντες τοῦτο, Παναγιώτατε, ἐνεργεῖτε οὐχὶ συμφώνως πρὸς τὴν ὑφ' ὅλης τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν υἰοθετηθεῖσαν στάσιν ἀπέναντι τοῦ Ρωμαιοκαθολικισμοῦ.

Δὲν πρόκειται περὶ τῆς τοιαύτης ἡ τοιαύτης ἐκτιμήσεως τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ Καρδινάλιου Οὐμβέρτου, δὲν πρόκειται περὶ οὐδεμιᾶς προσωπικῆς συγκρούσεως μεταξὺ τοῦ Πάπα καὶ τοῦ Πατριάρχου. Ὅχι! ἡ οὐσία τοῦ ζητήματος ἔγκειται εἰς τὰς παρεκκλίσεις ἀπὸ τῆς Ὁρθοδοξίας, αἱ ὁποῖαι ἐρρίζωσαν εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν κατὰ τὴν ροὴν τῶν αἰώνων, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τῆς διδασκαλίας περὶ τοῦ ἀλαθήτου τοῦ Πάπα, ἡ ὁποία διευτυπώθη ὀριστικῶς εἰς τὴν Α'. Σύνοδον τοῦ Βατικανοῦ.

Ἡ δὴλωση τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος καὶ τοῦ Πάπα ὁρθῶς ἀναγνωρίζει τὴν πρᾶξιν «ἀμοιβαίας συγχωρήσεως» ἀνεπαρκῆ διὰ τὴν κατάπαυσιν τόσον τῶν προγενεστέρων, ὅσον καὶ τῶν πολὺ προσφάτων διαφωνιῶν. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ· ἡ πρᾶξις αὕτη ἐξισώνει τὴν πλάνην καὶ τὴν ἀλήθειαν. Ἐν τῇ ροῇ τῶν αἰώνων ἅπασα ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ὁρθῶς ἐπίστευσεν, ὅτι εἰς οὐδὲν παρεξέκλινεν ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν τῶν Ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἐνῶ ἡ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία, εἰσῆγαγεν εἰς τὴν δογματικὴν διδασκαλίαν αὐτῆς σειρὰν καινοτομιῶν, μὴ συμφώνων πρὸς τὴν Ὁρθόδοξίαν.

Ὅσον περισσότεραι καινοτομίαι εἰσῆγονται, τόσον περισσότερον διηυρύνετο τὸ σχίσμα μεταξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως...».

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθεμένων ἐν τῇ σπουδαιοτάτῃ ταύτῃ ἐπιστολῇ καθίστανται φανερά τὰ ὁρθοδοξώτατα φρονήματα τοῦ Μητροπολίτου Φιλαρέτου, ἡ ἀπέχθεια πρὸς τὴν αἵρετικὴν τῶν παπικῶν Ἐκκλησίαν, ὡς καὶ ἡ περιφρόνησις πρὸς τὸν Προκαθήμενον τοῦ Φαναρίου, ὅστις κατ' αὐτὸν ἐπικινδύνως ἐρωτοτροπεῖ πρὸς τὴν Δύσιν καὶ γοργῶ τῷ βήματι βαίνει πρὸς τὴν ὑποταγὴν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸν Ρωμαιοκαθολικισμόν.

Εἶναι λίαν ἀξιοσημείωτα, ὅσα ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ὁρθοδόξου Ρωσικῆς

Ἐκκλησίας ἀναγράφονται εἰς τι σημεῖον ἀναφορικῶς πρὸς τὸ ἐπίμαχον ζήτημα τῆς Ἑνώσεως τῶν δύο Ἐκκλησιῶν :

«Καμμία ἔνωσις τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας μὲ ἡμᾶς δὲν εἶναι δυνατὴ, ἕως ὅτου δὲν ἀποκηρύξη αὕτη τὰ νέα δόγματά της, καὶ καμμία κοινωνία ἐν τῇ προσευχῇ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀποκατασταθῇ...», ἀνευ ἀποφάσεως ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν, ἡ ὁποία κοινωνία δὲν μᾶς φαίνεται δυνατὴ μέχρι τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, νῦν ἡναγκασμένης νὰ ζῇ εἰς κατακόμβας».

Ὁρθότατα καὶ συμφώνως πρὸς τὰ ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀρχῆθεν παραδεδεγμένα τοποθετεῖ τὰ μεγάλα ἐκκλησιαστικὰ προβλήματα καὶ ἰδιαιτάτα τὰ τῆς Ἑνώσεως τῆς Ὁρθοδόξου μετὰ τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ δὲ ὕψος καὶ πλάτος καὶ βάθος τῶν γνησιῶν, ἀποστολικῶν καὶ ὁρθοδόξων φρονημάτων του καταφαίνεται καὶ ἐκ τῶν ἐξῆς ἀξιωματημονεῦτων λόγων : «Διὰ τοῦτο θεωροῦμεν ἀπαραίτητον νὰ δηλώσωμεν, ὅτι ἡ ἡμετέρα τῆς Διασπορᾶς Ὁρθόδοξος Ρωσικὴ Ἐκκλησία, ὅπως ἀναμφισβητήτως καὶ ἡ νῦν εὐρισκομένη εἰς «κατακόμβας» Ρωσικὴ Ἐκκλησία, δὲν θὰ δεχθῇ κανένα διάλογον ἐπὶ τῶν δογμάτων μὲ τὰς ἄλλας Ὁμολογίας καὶ ἐκ τῶν προτέρων ἀπορρίπτει πᾶσαν σχετικὴν συμφωνίαν μετ' αὐτῶν, ἀναγνωρίζουσα τὴν δυνατότητα ἀποκαταστάσεως τῆς ἐνότητος μετ' αὐτῶν μόνον, ἐὰν αὗται ἀποδεχθοῦν πλήρως τὴν Ὁρθόδοξον διδασκαλίαν, ὑφ' ἣν μορφήν αὕτη διεφυλάχθη μέχρι τοῦδε ὑπὸ τῆς Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας...» καὶ ἄλλα· «Βεβαίως δὲν εἴμεθα ἐναντίον τῶν εὐμενῶν ἀμοιβαίων σχέσεων μὲ τοὺς ἐκπροσώπους ἄλλων Ὁμολογιῶν, ἐφ' ὅσον δι' αὐτῶν δὲν προδίδεται ἡ ἀλήθεια τῆς Ὁρθοδόξιας».

Τοιοῦτοι προκαθήμενοι Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἶναι ἄξιοι νὰ φέρωσι τὸν τιμητικὸν τίτλον καὶ τὴν ἐνδοξον ἐπωνυμίαν τοῦ «Ὁρθοδόξου» Ποιμένος, ὅταν πιστεύωσι ἀκραδάντως καὶ ἀμετακινήτως εἰς τὴν Ὁρθόδοξίαν καὶ μόνον εἰς τὴν Ὁρθόδοξίαν.

Ἀποτελεῖ καύχημα ἐν Χριστῷ δι' ἡμᾶς τοὺς ἀκολουθοῦντας τὸ Πάτριον Ἑορτολόγιον Γνησίους Ὁρθοδόξους Χριστιανούς τὸ ὅτι ἐκ τοιούτων Ποιμένων ἔχουσι τὴν

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος

2ον)

Εἶναι ἀναρίθμητα τὰ ἐγκώμια, τὰ ὅποια ἐπλεξαν οἱ μέγιστοι τῶν Θεοφόρων Πατέρων διὰ τὸν «**Πατέρα τῆς Ὁρθοδοξίας**». Ὁ Ἀλεξανδρείας Ἅγιος Κύριλλος ἀποκαλεῖ τοῦτον «τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας ἀληθὴ στύλον καὶ θεμέλιον, Πατέρα τῆς Ὁρθοδοξίας, ἄχρι τερμάτων γῆς ἔνδοξον». Ὁ δὲ Θεολόγος Γρηγόριος προσθέτει : «Ἀθανάσιον ἐπαινῶν, ἀρετὴν ἐπαινέσομαι ταῦτόν γὰρ ἐκείνόν τε εἰπὼν καὶ ἀρετὴν ἐπαινέσαι».

Ὡς γνωστόν, δὲν εἶναι προωρισμένοι ὅλοι νὰ εἶναι ἀξιοματικοὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἐγεννήθημεν ὅμως ὅλοι στρατιῶται διὰ νὰ ἀγωνισθῶμεν κατὰ τῆς πλάνης, τῆς ὕλης καὶ τῆς σαρκός. Ἐχομεν νὰ παλαίσωμεν πρὸς τὴν ἀόρατον δύναμιν τοῦ Σατανᾶ, πρὸς τὴν κοσμικὴν ματαιότητα καὶ κατὰ τῆς τρομερᾶς ἐπίσης ἐτέρας δυνάμεως, ἡ ὁποία λέγεται «σάρξ», καὶ ἡ ὁποία εὐρίσκεται πάντοτε ἐν ἐπαναστάσει.

Προβάλλοντες διὰ τοῦτο τὸ παράδειγμα ἐνὸς ἥρωος ἀκαταβλήτου εἰς τὸν κατὰ τῆς πλάνης ποικίλον ἀγῶνα, ἐλπίζομεν ὅτι θὰ παράσχωμεν, μετὰ τοῦ Θεοῦ τὴν χάριν, ἱκανὴν ὠφέλειαν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀναγνοστών «τῆς Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας».

Παρουσιάζομεν τὸ ἀληθῶς ἀπαράμιλλον τοῦτο παράδειγμα εἰς τοὺς κληρικοὺς παντὸς βαθμοῦ ἀφ' ἐνός, καὶ εἰς τὸν λαὸν ἀφ' ἐτέρου.

Ὁ ἱερὸς κληρὸς θὰ εὕρῃ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου ἓνα τύπον ἀσύγκριτον ἀρετῶν ἱερατικῶν, ἐν μέσῳ τῆς ταραχώδους ἐκείνης ἐποχῆς. Οἱ πιστοὶ δὲ θὰ ἀντιληφθοῦν μέχρι ποίου σημείου αὐτοθυσίας καὶ αὐταπαρνήσεως δύναται νὰ φθάσῃ εἰς Ποιμὴν ὅταν ἀγαπᾷ τὸ Ποιμνίον του. Ὅλοι τέλος μαθαίνουν διὰ τῆς Ἱστορίας ταύτης τοὺς ἀγῶνας καὶ τοὺς θριάμβους τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τὸν παρορισμὸν αὐτῆς, τὸν πλήρη ἀπὸ δοκιμασίας, ἀπὸ διωγμοῦς, ἀπὸ τρικυμίας καὶ καταιγίδας, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τὴν ἀποστολὴν αὐτῆς τὴν προφανῶς ἀθάνατον καὶ αἰωνίαν. Θὰ διδαχθῶμεν νὰ μὴ ἀπαγοητευώμεθα, οὔτε ἀπὸ τὰς δυστυχίας τοῦ παρόντος, οὔτε ἀπὸ τὰς ἐνδεχομένας ἀνωμαλίας τοῦ μέλλοντος.

προέλευσιν καὶ χειροτονίαν αὐτῶν οἱ ἡγέται τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας τῶν Γ. Ο. Χ. Ἑλλᾶδος.

Ἄς εὐχρηθῶμεν τῷ Ὑψίστῳ, ὅπως ἀναδείξῃ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Του Ποιμένας μετὰ ὀρθόδοξον συνείδησιν καὶ ὀρθόδοξα φρονήματα, ἵνα οὕτω ἐξυψώσωσι τὸ γόητρον τῆς ὀρθοδοξίας καὶ ὁδηγήσωσι ἐπὶ τὴν κρυσταλλίνην πηγὴν τοῦ ζῶντος ὕδατος τῆς Ὁρθοδοξίας τὰς ψυχὰς τὰς διψώσας τὴν ἀλήθειαν !

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν, ἀπὸ ἀγνώστους εἰς τὴν Ἱστορίαν γονεῖς. Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον γνωρίζομεν περὶ τῆς νηπιακῆς του ἡλικίας, εἶναι ὅτι ἐγεννήθη κατὰ τὸ 296 μ. Χ. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐμαίνετο ὁ μέγας κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμὸς τοῦ Διοκλητιανοῦ.

Ὁ Ρουφίνος καὶ Σωζόμενος διέσωσαν παράδοσιν τινα ἀναφερομένην εἰς τοὺς παιδικοὺς χρόνους τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου.

Ἐκάθητο τότε ἐπὶ τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου τῆς Ἀλεξανδρείας ὁ Πατριάρχης Ἀλέξανδρος.

Κατὰ τὴν 24ην Νοεμβρίου ἐώρταζεν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀλεξανδρείας τὴν μνήμην τοῦ προσφάτως μαρτυρήσαντος Πατριάρχου αὐτῆς, τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Ἐπανελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν του ὁ Πατριάρχης Ἀλέξανδρος, μετὰ τὸ πέρας τῆς λαμπρᾶς πανηγύρεως, προσεκάλεσε διὰ τὴν ἐσπέραν τῆς ἡμέρας ἐκείνας τὸν ἱερὸν κληρὸν τῆς Μεγαλουπόλεως εἰς κοινὸν δεῖπνον.

Ἡ νύξ ἐπλησίαζεν. Ἀπὸ παράθυρόν τι τῆς οἰκίας του, ἔρριπεν ὁ Πατριάρχης τὸ βλέμμα εἰς τὴν θάλασσαν. Παιδιά τινὰ ἔπαιζον κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς τὸν πρὸ τοῦ μεγάρου τοῦ Πατριαρχείου Αἰγιαλόν. Τυχαίως ἐπεσαν τὰ βλέμματα τοῦ Ἁγίου Πατριάρχου ἐπ' αὐτῶν. Κατ' ἀρχὰς ἀδιάφορος, προσεيلκυσθῇ μετ' ὀλίγον ἀπὸ τὴν σοβαρότητα τῶν παιδίων εἰς τὸ παιγνιδίον των, παρακολουθήσας ἀντελήφθη ὅτι ἐτέλουν τὸ χριστιανικὸν βάπτισμα. Δὲν ἔδωσε σημασίαν, θεωρήσας ὡς ἀθῶον τὸ παιγνίδιον τῶν παιδίων Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀνετινάχθη, διότι τὸ ὑποδύομενον τὸ πρόσωπον τοῦ Ἐπισκόπου παιδίου, ἐτόλμησε νὰ βαπτίσῃ ἓνα τῶν συντρόφων του. Κληρικοὶ ὠδήγησαν τὰ παιδιά ἐνώπιον τοῦ Πατριάρχου κατ' ἐντολὴν του. Ἐπληροφορήθη δὲ οὗτος ἀπὸ τὴν ἐνεργεθεῖσαν ἀνάκρισιν ὅτι ὁ διενεργήσας τὴν τελετὴν ἦτο ὁ μικρὸς Ἀθανάσιος, ὅστις οὐχὶ πρὸς ἐμπαιγμὸν τοῦ μυστηρίου του, ἀλλ' ἐξ αἰσθήματος εὐσεβείας τὸ ὁποῖον εἶχε κατακυριεύσει τὴν καρδίαν του, ἐτέλεσεν ὅσα ὁ Πατριάρχης εἶδε. Τὸ βάπτισμα ἐτελέσθη καθ' ὅλους τοὺς τύπους τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐπειδὴ ὁ μικρὸς Ἀθανάσιος ἦτο βεβαπτισμένος Χριστιανός, ὁ ἅγιος Ἀλέξανδρος ἀνεγνώρισε τὸ βάπτισμα καὶ διέταξε νὰ χρισθῇ μετὰ τὸ Ἅγιον Μῦρον τὸ οὕτω βαπτισθὲν παιδίον.

Ἐκ τῆς πρώτης ταύτης ἐπαφῆς του μετὰ τοῦ μικροῦ Ἀθανασίου διέκρινεν ὁ Πατριάρχης εἰς αὐτὸν ἓνα εὐέλπιδα ἐργάτην τοῦ μέλλοντος, καὶ τὸν προσέλαβεν ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης πλησίον του. Χρησιμοποιηθεὶς δὲ ἐγκαίρως ὁ Ἀθανάσιος ὡς γραμματεὺς τοῦ γηραιοῦ Πατριάρχου, εὗρεν ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ ἀσφαλὴ ὁδηγὸν καὶ διδάσκαλον καὶ Υατέρα, ὅστις καθωδήγησε καὶ ἐστήριξεν αὐτόν εἰς τὴν πίστιν. Πλησίον τοῦ Ἁγίου τούτου μένων ὁ Ἀθανάσιος, ἐσπούδασεν εἰς τὴν περίφη

Τὰ βαδύτερα αἶτια τῆς μεταβολῆς τοῦ Ἑυμλησιαστινοῦ Ἡμερολογίου

«Οἱ φύλακες γρηγορεῖτε»

Ὑπὸ τοῦ Ὀσιολογιωτάτου ΜΑΡΚΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κύριε οὐχὶ τοὺς μισοῦντάς σε ἐμίσουν καὶ ἐπὶ τοὺς ἐχθροὺς σου ἐξετηκόμην ! τέλειον μῖσος ἐμίσουν αὐτοὺς. Φρίξατε καὶ τρομάξατε οἱ τὰς ἀγάπας μετ' αὐτῶν ποιοῦντες, διορθώσασθε, ἵνα μὴ ἀπόλησθε ταῖς ἀσεβείαις αὐτῶν. ἀρμόζει δὲ καὶ ἐνταῦθα τὸ ἰδοὺ προεῖρηκα ὑμῖν.....» (λόγος Χρυσόστομου Ἰωάνν. περὶ ψευδοπροφ. ψευδοδιδασκ. καὶ ἀθέων αἵρετικοῦ καὶ συντελείας).

Δὲν νομίζεις λοιπόν, Σεβασμιώτατε, ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἀπευθύνει ὁ Ἱερὸς Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, εἰς τὸν Ἀγγελὸν τῆς τῶν Ἐφεσίων Ἐκκλησίας : «μνημόνευε οὖν πόθεν ἐκπέπτωκας καὶ μετανόησον

μον τότε Ἀλεξανδρινὴν Σχολήν.

Διότι εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν εἶχον συρρεῦσθαι τότε ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη σοφοὶ καὶ ρήτορες. Ὁ ἐκκλησιαστικὸς ἄμβων ἀνυψώθη εἰς μεγάλην περιωπὴν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Ὁ Ἀθηναγόρας, ὁ Πάνταιος, ὁ Κλήμης, ὁ Ὀριγένης, ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Πέτρος ὁ ἱερομάρτυς κ. α., ἐπέρασαν ἀλληλοδιαδόχως ἀπὸ τὸν πνευματικὸν φάρον τῆς Ἀλεξανδρινῆς σχολῆς. Ὁ Ἀθανάσιος παρηκολούθησε τὰς μεταξὺ τῶν διαφόρων σοφῶν συζητήσεις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης με ζωηρότατον ἐνδιαφέρον πρὸ παντὸς ὅμως ἐπεδόθη εἰς τὴν ἀνάγνωσιν καὶ μελέτην τῶν Θεῶν Γραφῶν. Προικισμένος δὲ ὢν ἐκ φύσεως με ἐξαίρετα χαρίσματα, κατάρθωσε νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ πνεῦμα αὐτῶν καὶ νὰ τὰς γνωρίσῃ κατὰ βάθος Διαβεβαιῶν μάλιστα, ὅσα τὰς ἀπεμνημόνευσεν ἀπὸ στήθους, καὶ δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ προστρέχῃ εἰς τὰ διάφορα κείμενα διὰ νὰ ἀνευρίσκῃ τὰ σχετικὰ χωρία.

Διήρχετο οὕτω ὁ Ἀθανάσιος τὴν ταπεινὴν νεότητά του μελετῶν μέχρι τῆς στιγμῆς, κατὰ τὴν ὁποῖαν αἱ περιπτώσεις θὰ ἐκάλουν αὐτὸν διὰ νὰ δείξῃ εἰς τὸν κόσμον ὁλόκληρον, με πόσῃ διαύγειαν τὸ ἀετιόν του ὅμμα εἰσέδυσεν εἰς τὰ ἀνεξιχνίαστα μυστήρια.

Οὕτω πως τὸ πνεῦμα του ἐφωτίζετο καὶ ἐμεγαλύνετο. Ἀλλ' ἐν τοιοῦτον ὑπέροχον πνεῦμα, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ περιορισθῇ μόνον εἰς τὰς ἀγόνους θεωρίας τῆς γνώσεως. Ὅσον προέβαινεν εἰς τὴν γνῶσιν καὶ σοφίαν, κατὰ τοσοῦτον προώδευε καὶ εἰς τὴν ἀρετὴν, ἀπὸ τὴν γεῦσιν τῆς ὁποίας γλυκανθεῖς, κατελήφθη ἀπὸ τὴν δῖψαν ἐκείνην τῆς τελειότητος, εἰς τὴν ὁποῖαν ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει τοὺς μεγάλους ἀγίους τῆς.

(Ἀκολουθεῖ)

καὶ τὰ πρῶτα ἔργα ποιήσον· εἶδὲ μὴ ἔρχομαί σοι ταχύ, καὶ κινήσω τὴν λυχνίαν σου ἐκτοῦ τόπου αὐτῆς, ἐὰν μὴ μετανοήσῃς». (Ἀποκ. β,5), ὅτι τὰ αὐτὰ ἀπευθύνει καὶ πρὸς τοὺς ποιμένας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Δὲν κινεῖ σήμερον τὴν λυχνίαν ἀμφοτέρων τῶν Ἐκκλησιῶν ὁ Κύριος, δι' αὐτὴν τὴν δεινὴν ἀποστασίαν τῶν ποιμένων ἀπὸ τῶν «κειμένων ὁρίων τῆς Ὁρθοδοξίας τῶν Πατέρων» ἡμῶν ; Καὶ αὕτη ἡ ἀποστασία μετὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἀντιδίκος ἡμῶν διάβολος καὶ ἐχθρὸς τῆς ἀληθείας ὑποσκάπτει αὐτὰ τὰ θεμέλια τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ ἐπιχειρεῖ τὴν νοθείαν τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς ἡμῶν πίστεως καὶ εὐσεβείας, δὲν παροργίζει σφόδρα τὴν ἀγαθότητα τοῦ ἁγίου ἡμῶν Θεοῦ καὶ δὲν γίνεται πρόξενος, μυρίων διὰ τὸ ἔθνος συμφορῶν, ὡς προαναφέραμεν ; Ἡ ἱστορία δὲν ἐπιβεβαιοῖ τὴν πικρὰν ταύτην ἀλήθειαν, τὴν ὁποίαν καὶ οἱ ἅγιοι Πατέρες ὁμολογοῦν ;

Τὸ Ἑβραϊκὸν ἔθνος κατὰ τὴν πρὸ τῆς χάριτος ἐποχὴν κατέχον ἀποκλειστικῶς τὸν θεῖον νόμον, πότε ἄλλοτε ὑφίστατο τὰς δεινὰς αἰχμαλωσίας καὶ συμφορὰς καὶ ἀπαγωγὴν εἰς Βαβυλῶνα, παρὰ ὅσας ἐκατέπιπεν εἰς τὴν ἀσεβείαν καὶ τὴν καταφρόνησιν τοῦ θεοῦ νόμου ; Καὶ τὸ εὐλογημένον ἡμῶν ἔθνος, τὸ ὁποῖον ἀντικατέστησεν εἰς τὴν δόξαν, ἐνώπιον τοῦ τρισαγίου εὐλογητοῦ Θεοῦ, τὸν ἀγνώμονα καὶ Θεομάχον Ἑβραϊκὸν λαόν, δὲν ἀπώλεσε τὴν δόξαν τοῦ Βυζαντίου καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν του, καὶ δὲν ὑπεδουλώθη καὶ ἐταπεινώθη ἐπὶ τέσσαρας αἰῶνας, εἰς τὸν βαρὺν τῶν Τούρκων ζυγόν, ἀφοῦ προηγουμένως ἠρνήθη ἀπὸ τῶν ἐπισήμων ἀρχόντων του, αὐτοκράτορος, Πατριάρχου καὶ ἀρχιερέων τὴν ὀρθοδοξίαν τῶν Πατέρων ἡμῶν ; Οἱ ἐπίσημοι τοῦ εὐσεβοῦς γένους ἡμῶν εἰς τὴν ψευδοσύνοδον ἐκείνην τῆς Φλωρεντίας διὰ τῆς ὑπογραφῆς τῶν ἀγνωμόνων ἠρνοῦντο τὴν πατρῶν τῆς Πίστεως ἡμῶν κληρονομίαν καὶ ὑπετάσσοντο εἰς τὸν ἄρχοντα τοῦ σκότους τῆς δύσεως, τὸν αἵρετικὸν Πάπαν καὶ ὁ Θεὸς ἄνωθεν ὑπέγραψεν ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης τὴν καταδίκην τοῦ ἐκλεκτοῦ Λαοῦ Του ! Ἐσώθη ἡ Ὁρθοδοξία διὰ μέσου τοῦ στύλου αὐτῆς ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, ὅστις ἀπετέλεσεν τὴν «μικρὰν ζύμην», πρὸς τὴν ὁποίαν ὁλόκληρον τὸ φύραμα τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν ἔθνους ἀφωμοιώθη ! Δὲν ἐχρησιάσθησαν ὅμως 400 περίπου χρόνια ἀπαισίας δουλείας διὰ νὰ ἐξαγνισθῇ ἀπὸ τὰς ἀνομίας, διὰ νὰ ἀνδρωθῇ εἰς τὴν πίστιν ;

(Ἀκολουθεῖ)

Ψεφελίμοι στοχασμοί

Πόσον εὐτυχής καὶ φρόνιμος εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος τώρα προσπαθεῖ νὰ γίνῃ τοιοῦτος, ὁποῖος θὰ ἐπεθύμει νὰ εὗρεθῇ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου!

Πλήρης περιφρόνησις πρὸς τὸν κόσμον, ἐπιθυμία προόδου εἰς τὴν ἀρετὴν, ἀγάπη πρὸς πάντας καρποὶ μετανοίας καὶ ὑπακοῆς, αὐταπάρνησις καὶ καρτερία εἰς πᾶσαν ἐναντιότητα διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, θὰ γεννήσουν ἐντὸς ἡμῶν πεποίθησιν ὅτι θὰ ἀποθάνωμεν εὐτυχεῖς.

Ὅταν εἶσαι ὑγιής, δύνασαι πολλὰ νὰ κάμῃς, δὲν γνωρίζεις ὅμως τί δύνασαι νὰ κάμῃς, ὅταν ἀσθενήσῃς. Ὀλίγοι γίνονται καλύτεροι καὶ μεταβάλλονται διὰ τῆς ἀσθενείας, καίτοι κατ' αὐτὴν ὑπόσχονται μετάνοιαν, ἂν θεραπευθῶσιν· ὅπως καὶ ὀλίγοι λαμβάνουσιν ἁγιασμόν μὲ τὸ νὰ ἐπισκέπτωνται συχνὰ ἱστορικοὺς ἀγίους τόπους. ἢ ἐγγίζουσιν ἅγια ἀντικείμενα.

Εἶναι καλύτερον τώρα, ἐγκαίρως νὰ φροντίζῃς διὰ τὴν μέλλουσαν ἐν οὐρανοῖς ἀποκατάστασίν σου καὶ νὰ καταθέσῃς καλὸν θεμέλιον μὲ τὰ καλὰ σου ἔργα, παρὰ νὰ ἐμπιστεύεσαι εἰς μόνην τὴν βοήθειαν τῶν ἄλλων.

Ἄν δὲν μεριμνᾷς σὺ τώρα περὶ τοῦ ἑαυτοῦ σου ποῖος θὰ μεριμνήσῃ περὶ σοῦ βραδύτερον;

Ὁ παρὼν καιρὸς εἶναι λίαν πολὺτιμος· «*νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, νῦν ἡμέρα σωτηρίας*» (Β' Κορ. στ, 2). Ἄλλ' ἀλλοίμονον! ἂν ἐξοδεύῃς αὐτὸν τόσον ἀκάρπως, ἐνῶ θὰ ἠδύνασο κατὰ τὸ διάστημα αὐτοῦ νὰ κερδίζῃς τὸν θησαυρὸν τῆς αἰωνίου ζωῆς!

Θὰ ἔλθῃ καιρὸς, κατὰ τὸν ὁποῖον θὰ ἐπιθυμῇς

μῖαν ἡμέραν ἢ μῖαν ὥραν διὰ νὰ διορθωθῇς· δὲν γνωρίζω ὅμως ἂν θὰ σοῦ δοθῇ.

Ὡ! φίλτατε, ἀπὸ ποῖον κίνδυνον δύνασαι νὰ σώσῃς καὶ ἀπὸ ποῖον τρόπον δύνασαι νὰ προφυλάξῃς τὸν ἑαυτὸν σου, ἂν ἔχῃς πάντοτε ἐντὸς σου τὸν ὀφειλόμενον φόβον καὶ τὴν προσδοκίαν τοῦ θανάτου!

Προσπάθει τώρα νὰ ζῇς τοιουτοτρόπως, ὥστε νὰ δύνασαι κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου νὰ χαίρῃς μᾶλλον παρὰ νὰ φοβῇσαι.

Πόσον ἀνόητος εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος φαντάζεται, ὅτι πρόκειται νὰ ζήσῃ χρόνον μακρὸν ἐφ' ὅσον δὲν εἶναι βέβαιος οὔτε ἂν θὰ ζήσῃ μῖαν ἡμέραν! Πόσοι ἠπατήθησαν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο καὶ ἀπροσδοκῆτως ἀφηπάγησαν;

Ποσάκις δὲν ἀκούομεν: ὁ δεῖνα ἐφονεύθη· ὁ ἄλλος ἐπνίγη ἢ ἀπέθανεν ἐκ πτώσεως· ὁ ἄλλος ἀπέθανε κατ' ὄν χρόνον, ὁμίλει, ἢ ἔτρωγεν ἢ ἐπαίζεν; ὁ εἰς διὰ πυρός, ὁ ἄλλος διὰ μαχαίρας· ὁ τρίτος διὰ τῆς πανώλους ἢ τῆς βίας τελειώνει τὴν ζωὴν του. Τοιουτοτρόπως τὸ τέλος ὅλων εἶναι ὁ θάνατος καὶ ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων παρέρχεται ὡς σκιά.

Κάμε, λοιπόν, κάμε τώρα, φίλτατε, ὅ,τι δύνασαι διὰ τὴν ψυχὴν σου· διότι δὲν γνωρίζεις πότε θ' ἀποθάνῃς ἢ τί θὰ συμβῇ μετὰ ταῦτα εἰς σέ. Ἐφ' ὅσον ἔχεις χρόνον συνάθροισον διὰ τὸν ἑαυτὸν σου ἀκατάλυτα ἀγαθὰ. Μὴ σκέπτεσαι εἰμὴ περὶ τῆς σωτηρίας σου.

Ζῆσε ἐπὶ τῆς γῆς ὡς ξένος καὶ ταξειδιώτης, τὸν ὁποῖον δὲν ἐνδιαφέρουν αἱ ὑποθέσεις τοῦ κόσμου. Διατῆρει τὴν καρδίαν σου ἐλευθέραν καὶ ὁ

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου ἐν τῷ ὁμωνύμῳ Ἱερῷ Ἡσυχαστηρίῳ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Στεφάνου Τσίκουρα, παρὰ τὸ Κορωπίον—Ἀττικῆς.

Ἑταυτοὶ εἰσφοραὶ

Προηγούμεναι καταθέσεις 9.709
Μέσω τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Σαλαμίνος

κ.κ. Γεροντίου

Πενίδου - Βίλας	300
Πᾶνος Ἀπόστολος	100
Δημητρακόπουλος	300
Ἰωάννης Προσκυνητῆς	100
Λαουτζῆ Καλλιόπη	300
Κισκήρα Σταυρεῦλα	50
Βαρθολομαῖος Διον. Μοναχός	300
Ἰερ. Μαργαρίτης Γεώργιος	300
Ἀνώνυμος	100
Ἀνώνυμος	50

1.900

Μέσω τοῦ Ἀρχιμ. Θεοφίλου Τσίρμπα

Ἀνώνυμος Ἀγρίνιον	600
Ψυγογιός Στ.	50

650

Μέσω τοῦ Ἀρχιμ. Γηγορίου Σταθοπούλου

Κοντούρης Κυριάκος	200
Ἀνώνυμος	50
Σπύρου Μαρία	100
Εὐγενία	100
Ἀνώνυμος	300

ψωμένην πρὸς τὸν Θεόν, «Ὁὐ γὰρ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητούμεν» (Ἑβρ. ιγ' 14).

Κατεύθυνον πρὸς τὸν Θεὸν καθ' ἡμέραν τὰ δάκρυά σου, τοὺς στεναγμούς σου, τὴν ψυχὴν σου, ἵνα ἐπὶ τὸ λαμπρότερον ἐξαγνιζόμενον τὸ πνεῦμα σου μετὰ θάνατον γίνῃ ἄξιον νὰ ἐμφανισθῇ πρὸ τοῦ Κυρίου.

Διότι τότε θὰ ἀποδειχθῇ, ὅτι ἐκεῖνος ἦτο σοφὸς εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, ὁ ὁποῖος εἶχε μάθει νὰ θεωρῆται μωρὸς διὰ Χριστὸν καὶ νὰ περιφρονῆται χάριν Αὐτοῦ. Τότε πᾶσα λύπη, τὴν ὁποίαν ὑπεφέραμεν ὑπομονητικῶς θὰ μᾶς φέρῃ χαρὰν «καὶ πᾶσα ἀνομία ἐμφράζει τὸ στόμα αὐτῆς» (Ψαλμ. ρστ' 42).

Τότε θὰ αἰσθανθῇς χαρὰν περισσοτέραν διὰ τὴν σιωπὴν, τὴν ὁποίαν ἐτήρησες, παρὰ διὰ τὰς μακρὰς συνομιλίας σου. Τότε περισσότερον θὰ σὲ ὠφελήσουν τὰ καλὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα διὰ τῆς θείας χάριτος ἐπραξες, παρὰ οἱ πολλοὶ καὶ ὠραῖοι λόγοι.

Προσπάθει ν' ἀποφεύγῃς καὶ νὰ νικᾷς τὰς ἀτελείας ἐκείνας τὰς ὁποίας μὲ δυσარέσκειαν θὰ ἐβλεπες εἰς τοὺς ἄλλους. Ὅπως σὺ παρακολουθεῖς τοὺς ἄλλους, τοιοῦτοτρόπως καὶ οἱ ἄλλοι παρακολουθοῦν σέ.

Πόσον εἶναι τῷ ὄντι βλαβερὸν νὰ λησμονῇ τις τὰ καθήκοντά του καὶ νὰ στρέφῃ τὴν προσοχὴν του εἰς πράγματα ξένα, καὶ εἰς ὑποθέσεις, αἱ ὁποῖαι δεῦν τὸν ἀφοροῦν!

Δήμου Κων)νος	1000
Ἀνώνυμος	300
Μαρία Ἀνώνυμος	100
Ἰωάννης	100
Ἀγλαΐα	30
Ἀνώνυμος	30
Μαναγιώτου Παρ.	100
Βασιλακάκη Ἰωάν.	50
Ἀνώνυμος	50
Ἀνώνυμος	30
Ἀνώνυμος	50
Ἀνώνυμος	50
Γεωργία	50
Συφναῖος	3000
Διάφοροι ἐκδρομῆς Θεσ. νίκης	150
Μπορτούνης Κων)νος	200
Ἀνώνυμος	100
Πατιώτης Κων)νος	200
Μπακόπουλος Ἀπόστολος	100
Ἀνώνυμος	1000
Ἀνώνυμος	250
Στεφανίδης Ἡλίας	100
Ἀνώνυμος	200
Ἀνώνυμος	50
Δημητρίου Μιχαήλ	500
Ἀνώνυμος	1000
Διάφοροι ἐκ Καναδά (Μόντρεαλ)	3500
Βικτωρία	150
Ἀνώνυμος	100
Ἀνώνυμος	100
Ἀνώνυμος	50
Μαρίνου Ἀδριάνα	1000
Μανταλέων Ἰωάν.	100
Ἀδελφοὶ ὁμογενεῖς (Μόντρεαλ)	600
Γιόργοπούλου Κοῦλα — Καναδά	150
Δημακοπούλου Εἰρ. — Καναδά	150
Παπαγεωργίου Γεωρ.	90
Γιατρὰ Σμαρ.	90
Δημάκου Ἑλένη	60
Τασοπούλου Κατίνα	60
Μοσχονά Παρασκ.	60
Παπαθανασίου Κοῦλα	60
Παπᾶ Μαργαρίτα	60
Καλογρίδης Πολ.	60

16.200

Σύνολον Καταθέσεων

28.459

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΙ

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Σαλαμίνος κ.κ. Γεροντίου, ἐχειροτονήθη διαδοχικῶς εἰς Ἀναγνώστην, Ὑποδιάκονον, Διάκονον καὶ Πρεσβύτερον τὴν 21 καὶ 25 Μαρτίου ἐ.ἔ. ὁ ἐκ Βερδεκούσης — Ἐλασσόνης Ἀθανάσιος Νικ. Τσιότρας, ὅστις καὶ ἀπεστάλη ἐκεῖ πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν πιστῶν ὡς ἐφημέριος Βερδεκούσης.

Ἐπίσης ὁ ἐκ Σάμου Διαμαντῆς Ἀλεξίου Χατζηχριστοδούλου εἰς Ἀναγνώστην, Ὑποδιάκονον καὶ Διάκονον τὴν 9 Μαΐου ἐ.ἔ.

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Διαυλείας κ.κ. Ἀκακίου ὁ ἀνωτέρω Διάκονος Διαμαντῆς ἐχειροτήθη πρεσβύτερος τὴν 17 Μαΐου ἐ.ἔ.

ΚΑΣΣΙΑΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ἀφήνοντες τὰ λοιπὰ ποιήματα τῆς Κασσιανῆς ἐρχόμεθα εἰς τὸ Ἰδιόμελον, ὅπερ ψάλλεται εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν αἰώνων τῆς Μεγ. Τετάρτης. Θέμα τοῦ ὕμνου τούτου εἶναι γυνὴ ἁμαρτωλός, ἣτις κατὰ τοὺς θείους Εὐαγγελιστάς (Ματθ. κζ', 6, Μάρκ. ιδ', 3, Λουκ. ζ', 36). μαθοῦσα, ὅτι ὁ Ἰησοῦς προσεκλήθη, ὅπως φάγη ἐν τῇ οἰκίᾳ προσκαλέσαντος αὐτὸν Φαρισαίου, λαβοῦσα ἀλάβαστρον μύρου καὶ στᾶσα παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ ὅπισω ἤρξατο βρέχειν τοὺς πόδας αὐτοῦ τοῖς δάκρυσιν καὶ ταῖς θριξὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς ἐξέμασσε (μὲ τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς τῆς ἐσπόγγιζε) τοὺς πόδας αὐτοῦ καὶ ἤλειφε μύρῳ μετὰ στεναγμῶν καὶ συντριβῆς καρδίας ζητοῦσα παρὰ τοῦ Κυρίου τὴν συγχώρησιν τῶν παρ' αὐτῆς πεπραγμένων ἁμαρτιῶν.

Ἰδιόμελα, δὲ λέγονται οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ὕμνοι, οἵτινες δὲν ψάλλονται κατὰ τὸ γνωστὸν καὶ ὀρισμένον μέλος τῶν ὕμνων τῆς Ἐκκλησίας, ἢ, ὅπως λέγουσιν οἱ μουσικοί, *καθ' εἰρημὸν ἢ πρόλογον*, ἀλλ' ἔχουσιν *ἰδιαίτερον*, ἴδιον μέλος, ἐξ οὗ καὶ **Ἰδιόμελα** ὠνομάσθησαν οἱ ὕμνοι οὗτοι.

Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ Ἰδιόμελον τῆς Κασσιανῆς ὡς ἔχει τοῦτο κατὰ τὸ ἐπίσημον κείμενον τῆς Ἐκκλησίας :

Δόξα καὶ νῦν. Ἰδιόμελον

Ἦχος πλ. δ'.

Ποίημα Κασσιανῆς Μοναχῆς.

«Κύριε, ἡ ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις περιπεσοῦσα γυνή, τὴν σὴν αἰσθημένη θεότητα, μυροφόρου ἀναλαβοῦσα τάξιν, ὀδυρομένη μύρα σοι πρὸ τοῦ ἐνταφιασμοῦ κομίζει οἱμοὶ ! λέγουσα ὅτι νῦν μοι ὑπάρχει, οἶστρος ἀκολασίας, ζοφώδης τε καὶ ἀσέληνος, ἔρως τῆς ἁμαρτίας.

Δέξαι μοι τὰς πηγὰς τῶν δακρῶν, ὁ νεφέλαις διεξάγων τῆς θαλάσσης τὸ ὕδωρ, κάμφοιτί μοι πρὸς τοὺς στεναγμοὺς τῆς καρδίας, ὁ κλίνας τοὺς οὐρανοὺς, τῇ ἀφάτῳ σου κενώσει· καταφιλήσω τοὺς ἀχράντους σου πόδας, ἀποσμήξω τούτους δὲ πάλιν τοῖς τῆς κεφαλῆς μου βοστρύχοις· ὦν ἐν τῷ Παραδείσῳ Εὐὰ τὸ δειλινὸν κρότον τοῖς ὣσιν ἠχηθεῖσα τῷ φόβῳ ἐκρύβη. Ἀμαρτιῶν μου τὰ πλήθη καὶ κριμάτων σου ἀβύσσους τίς ἐξιχνιάσει, ψυχοσῶστα Σωτήρ μου ; Μὴ με τὴν σὴν δούλην παρίδης, ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ ἔλεος».

Ἡ Ἑρμηνεία τοῦ Ἰδιομέλου εἶναι αὕτη.

Κύριε, λέγει, ἡ εἰς πολλὰς ἁμαρτίας περιπεσοῦσα γυνή, ἐννοήσασα τὴν θεότητά σου, ἀναλαβοῦσα θέσιν καὶ τάξιν μυροφόρου, ὀδυρομένη μύρα σοι φέρει πρὸ τοῦ ἐνταφιασμοῦ σου, θρηνοῦσα καὶ λέγουσα. Δυστυχῆς ἐγώ ! ὅτι πρὸ σοῦ τοῦ Οὐρανίου φωτός· ἐγὼ κυλίομαι εἰς σκοτεινὴν καὶ ἀσέληνον νύκτα, εἰς οἶστρον ἀκολασίας, εἰς ἔρωτα ἁμαρτίας. Ἀλλ' ὦ Ἰησοῦ, Σὺ, ὁ διὰ τῶν νεφελῶν διεξάγων, ἐκκενώνων καὶ ἀναλαμβάνων τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης, Σὺ δέξαι μου τὰς πηγὰς τῶν δακρῶν, τὰ ὅποια τὴν στιγμὴν ταύτην χύνω

ἐνώπιόν σου. Σὺ, ὅστις ἐκκλινας οὐρανοὺς διὰ τῆς ἀνεκφράστου σου θείας ἐνσαρκώσεως, Σὺ λυπήσου με διὰ τοῦς στεναγμοὺς τῆς καρδίας μου, ἐπιτρέψόν μοι, ὅπως καταφιλήσω τοὺς ἀχράντους σου πόδας, σπογγίσω δὲ πάλιν τούτους διὰ τῶν βοστρύχων τῆς κεφαλῆς μου (τοὺς πόδας σου), τῶν ὁποίων τὸ κρότον ἀκούσασά ποτε ἡ Εὐὰ τὸ δειλινὸν ἐν τῷ Παραδείσῳ, φοβηθεῖσα ἐκρύβη. (Ακολουθεῖ)

ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Π Ρ Ο Σ

Τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων

ὑπὸ τοῦ Βουλευτοῦ Ἀττικῆς κ. Εὐαγγέλου Κ. Τομαρὰ κατετέθη εἰς τὴν Βουλὴν ἡ κατωτέρω ἐρώτησις :

Παρακαλεῖται ὁ ἀξιότιμος κ. Ὑπουργὸς Παιδείας καὶ Ὁρησκευμάτων, ὅπως πληροφορήσῃ τὴν Βουλὴν, ἐὰν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπήντησεν ἐπὶ τοῦ ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου ὑπ' ἀριθ. 90169 ἀπὸ 19 Ἰουλίου π.ἔ., δι' οὗ διεβιβάσθη πρὸς τὴν Σύνοδον ἡ ὑπ' ἀριθ. 2892 τῆς 17 Ἰουνίου π.ἔ. ἐρώτησίς μου, ὁμοῦ μετ' ἀντιγράφου τῆς ὑπ' ἀριθ. 70229 ἀπὸ 29)5)65 ἀπαντήσεως τοῦ Ὑπουργείου πρὸς τὴν Βουλὴν, ἐπὶ προγενεστέρως ἐρωτήσεώς μου ὑπ' ἀριθ. 2569 ἀπὸ 17 Μαΐου π.ἔ. καὶ ἐν καταφατικῇ περιπτώσει, ποία ἡ ληφθεῖσα ἐκ μέρους τοῦ Ὑπουργείου ἀπόφασιν ἐπὶ τῶν ἀναφερομένων ἐρωτήσεών μου.

Ἐν Ἀθήναις 24 Ἰανουαρίου 1966

Ὁ Ἑρωτῶν Βουλευτὴς

Ε. ΤΟΜΑΡΑΣ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

ΑΡΙΘ. ΠΡΩΤ. 19289

Ἀθῆναι τῇ 6.2.1966

ΠΡΟΣ Τὴν Ἱερὰν Σύνοδον

τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

ΘΕΜΑ: «Ἐπὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Βουλευτοῦ κ. Τομαρὰ κατατεθείσης εἰς τὴν Βουλὴν ὑπ' ἀριθ. 1081 ἐρωτήσεως ἀφορώσης εἰς τὸ Παλαιοσημερολογητικὸν ζήτημα».

Ἐχομεν τὴν τιμὴν νὰ σᾶς διαβιβάσωμεν ἐν ἀντιγράφῳ τὴν ἐν περιλήψει ἐρώτησιν, δι' ἣς ὁ Βουλευτὴς κ. Ε. Τομαρὰς ἐπανερχεται ἐπὶ προηγουμένης ἐρωτήσεώς του διαβιβάσεως πρὸς ὑμᾶς διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 90169)10.7.65 ἐγγράφου μας καὶ νὰ σᾶς παρακαλέσωμεν καὶ αὐθις, ὅπως λόγῳ τῆς ἰδιαζούσης σημασίας τῶν περιλαμβανομένων εἰς τὰς ἐν λόγῳ ἐρωτήσεις ζητημάτων μᾶς παράσχητε τὰς ἐπ' αὐτῶν ἀπόψεις σας, ἵνα θάσκει τούτων δοθῇ ὑφ' ἡμῶν σχετικὴ ἀπάντησις πρὸς τὴν Βουλὴν, ἡ ὁποία δέον νὰ ἀπηχῇ τὰς ἐπισήμους ἀπόψεις τῆς Ἐκκλησίας, καὶ νὰ διεξέρχεται κατὰ τρόπον οὐσιαστικὸν ἀπαντὰ τὰ ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω ἐρωτήσεων θιγόμενα ζητήματα.

Αἱ περὶ τοῦ προκειμένου πληροφορίαι καὶ ἀπόψεις σας παρακαλοῦμεν, ὅπως περιέλθωσιν εἰς ἡμᾶς ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον, καθόσον δὲν δικαιολογεῖται ἡ περαιτέρω καθυστέρησις τῆς πρὸς τὴν Βουλὴν ὀφειλομένης ἀπαντήσεώς μας.

Ὁ Ὑφυπουργὸς

ΣΤ. ΑΛΛΑΜΑΝΗΣ

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΕΝΙΚΟΝ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ

Τὸ Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας ἡμῶν εἶναι ὀργανισμὸς ἀνεγνωρισμένος ὑπὸ τοῦ Κράτους. Ἡ περιουσία του εἶναι κατοχυρωμένη νομικῶς. Εἶναι ὑπὸ τὸν συνεχῆ ἐλεγχον τοῦ ἐκλεκτοῦ ἐλεγκτοῦ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτεῖαν τοῦ Κράτους καὶ τῆς Ἡγεσίας τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Δι' αὐτοῦ βοηθοῦνται πολλοὶ δυστυχεῖς ἀδελφοὶ ἡμῶν, ἐξ αὐτοῦ λαμβάνουν μηνιαῖον βοήθημα οἱ στεροῦμενοι κοινωνικῆς τιнос προνοίας ἀπόμαχοι γέροντες κληρικοὶ ἡμῶν. Διὰ τῶν ἐσόδων αὐτοῦ ἀντεπεξέρχεται ἡ Ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία πρὸς τὰ πολλαπλὰ ἔξοδα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Ποιοῦμεθα θερμὴν ἐκκλησιν πρὸς πάντας τοὺς ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην ἀδελφούς, τοὺς ἐκτιμώντας τὸ σωτήριον διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν κίνημα ἡμῶν, ὅπως ἔλθωσιν ἄρωγοὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμεῖου, διὰ τὴν προαγωγὴν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Ἡ καλλιτέρα τοποθέτησις τῶν πλεονασμάτων αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀσφαλεστέρα διάθεσις περιουσιακοῦ τιнос στοιχείου εἶναι ἡ εἰς τὸ Γ. Φ. Ταμεῖον διάθεσις αὐτῶν.

Ταῦτα δὲ ἐξ ἀφορμῆς τῶν πολλαπλῶν περιπτώσεων, κατὰ τὰς ὁποίας εὐλαβεῖς ἀδελφοὶ διαθέτουν περιουσίας ὀλοκλήρους εἰς ἰδιώτας, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλοι μὲν οἰκοδομοῦν ἰδιωτικούς ναοὺς, ὧν τὰ ἔσοδα νοσφίζονται οἱ ἴδιοι ἐξασκοῦντες τὸ ἱερόσυλον ἐμπόριον τῆς εὐσεβείας, ἐπὶ ἀπωλείᾳ τῶν ψυχῶν αὐτῶν ἄλλοι δὲ ὡς μὴ ἔχοντες ἔρεισμά τι νομικὸν διὰ τὴν εἰς τοὺς ἐπιγόνους μεταβίβασιν τῶν οὕτω δημιουργουμένων περιουσιῶν τῶν, διαθέτουν αὐτὰς πολλακίς ἢ εἰς συγγενεῖς τῶν ἀσεβεῖς ἢ εἰς ὀργανισμοὺς ἐχθρικῶς πρὸς ἡμᾶς διακειμένους. Προσοχὴ λοιπὸν εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν διαθέσεων!

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται, ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε διὰ ὀφειλῆν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρους ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος δέον ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, δόδ. Κανιγρός 32 — Ἀθῆναι 147.
(Ἐν τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Π ρ ὀ ς

Τὸν αἶδεσ. Στέφανον Στάθην, ἐφημέριον Ναούσης καὶ Πτολεμαΐδος καὶ ἤδη ἀγνώστου διαμονῆς.

Καλοῦμεν σε, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος εἰς τὸ περιοδικὸν «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» ἐμφανισθῇς ἐνώπιον ἡμῶν, καὶ ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Συνόδου, ἡμέραν Τρίτην ἢ Παρασκευὴν καὶ ὥραν 11 πρωΐνῃν.

Εἰς περίπτωσιν μὴ ἐμφανίσεώς σου θέλομεν ἐνεργήσῃ κατὰ σοῦ, ὅ,τι οἱ Ἱεροὶ κανόνες διακελεύουσιν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1ῃ Ἰουνίου 1966

† ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Αὔξέντιος

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ

Πρωτοπόρον εἰς τοὺς ἀγῶνας ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸ παράρτημα Γ.Ο.Χ. Λαμίας πάντα ποιεῖ εὐσχημόνως καὶ κατὰ τάξιν.

Οὕτω κατ' αὐτὰς συνελθόντα τὰ μέλη αὐτοῦ ἐξέλεξαν τὸ νέον Διοικητικὸν Συμβούλιον του, τὸ ὁποῖον κατηρτίσθη εἰς σῶμα ὡς ἀκολούθως :

- 1) Πρόεδρος, Ἡλίας Βούγιας
- 2) Ἀντιπρόεδρος Στρατῆς Δούκας
- 3) Γεν Γραμματεὺς, Γεώργιος Κολοπήτας
- 4) Ταμίας, Δημήτριος Καρκάνης

ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ

- 5 Σωτήριος Ἀρχοντῆς
- 6) Ἰωάννης Λεονταρίδης
- 7) Στυλιανὸς Ντόντος

Εὐχόμεθα εἰς αὐτοὺς τὴν ἐξ ὕψους φώτισιν καὶ ἐνίσχυσιν καὶ πᾶσαν πνευματικὴν προκοπὴν καὶ ἐπίδοσιν, πρὸς τὸ γενικὸν συμφέρον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

Ἡ πρὸς τὴν Δύσιν ἐπίμεμπτος ἐρωτηροπία

Θλίβεται καιρίως καὶ λυπεῖται ὀλοκαρδίως πᾶς ὁ γνησίως ἀγαπῶν τὴν Ὁρθοδοξίαν ἀναγινώσκων ἐν τῷ τύπῳ τοῦ Μαΐου, ὅσα κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας τεκταίνονται ἐν Πάτραις κατὰ τὸν τελευταῖον καιρὸν. Ὡς γνωστόν κατὰ τὴν ἐκφορὰν τοῦ ἐκεῖ Ἐπιταφίου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πατρῶν ἠυλόγησεν τὸν Παπκὸν κλῆρον καὶ λαὸν, ἀποδείξας τοῖς πᾶσι διὰ τῆς πράξεώς του ταύτης, ὅτι οὐσιαστικῶς ἔχει ὑποδουλώσει τὴν Ὁρθοδοξίαν εἰς τὸν ἐπάρατον Παπισμὸν. Ἀνησυχητικὴ ὅσον καὶ ἐπίμεμπτος εἶναι ἡ ἀνοχὴ τοῦ λαοῦ τῶν Πατρῶν, ὅστις οὐδόλως διεμαρτυρήθῃ διὰ τὴν γενομένην ἐκ μέρους τοῦ Ποιμένος τῶν ἐρωτηροπίαν πρὸς τὴν Δυτ. Ἐκκλησίαν καὶ ἐκδήλωσιν ἀκράτου φιλοπαπισμοῦ.